

Een Weerzien.

meisjes, die heupwiegelend achter elkaar over een boomstam balanceerden, dwars geworpen door een beek, en die boos bedreigd werden door een juffrouw in de verte. Ze had gedurig nieuwe platen er bij gekregen, maar deze er altijd gelaten, omdat ze zoo gehecht er aan was. Van 't kamertje hield ze veel meer dan van de andere vertrekken in 't huis. Nergens kon ze zoo rustig denken en droomen, alleenig peinzen. 't Was een huisje, heerlijk-intiem, waarin ze woonde, lange uren, ver van andere menschen met haar gedachten, terwijl het buiten regen was of zonnenschijn, hagel of sneeuw.

Den wintermorgen, als ze zich lag te koesteren in de geruste warmte van 't bed, en plotseling hel rammelend 't gekletter van den wekker kwam klinken door de kamerstille. Geschrikt uit haar droom-wakend dommelen, wierp ze de dekens van zich, en stapte uit bed om den wekker vast te zetten. Tegen haar warme voeten voelde zij killig-ruig de vloermat prikkelen. In de kamer hing wazig de schemer met lichtere en donkere vlekken. Ze tastte naar 't doosje lucifers, dat ze wist te liggen. Een knetterend geluidje, en dan 't vlammetje, rood en walmend, een brandplekje borend in 't zwartgrijs rondom. Ze stak de bougie aan, en 't licht spreidde zich door de kamer, kringend en plassend met plooiën en hoeken op 't omwoelde bed. Geeuwend bleef ze even staan, voor zich verder aan te kleeden, ze durfde nu voor noch achteruit, voelde wat schrik nog in zich nabeven door 't klaterend afloopen van den wekker. Doch ze moest, begreep ze, en met begeerige oogen naar 't lekker-warme bed, begon ze haar nachtjapon los te haken. Ze plonsde den natten handdoek tegen 't gezicht, na even-aarzeling bij de gedachte aan 't koude vocht, maar eenmaal gewend aan de ijzige druppels, waschte ze door, stevig, meer en meer opgefrist, terwijl enkele droppen trillend rolden over 't warme vel van borst en rug en licht dampende wolkjes om haar stegen. Ze kleedde zich aan, blies de bougie uit, en haalde de gordijnen op. Over de ruiten, van onder tot boven, een ruwig-witte laag, zilverig-vlammende bloemen, in omhelzing en verwarring van twijgen en wortels. De

kamer was nu anders dan bij 't opstaan. In plaats van het duister en 't spookig lichtgevelek, stonden vriendelijker de meubels in 't zacht-schemerig invallend daglicht...

Den wintermiddag kwam ze weinig op 't kamertje, alleen Woensdag en Zaterdag; maar 's avonds was 't er heel innig en gezellig, met de plezierige, aangenaam-aandoende warmte van 't kleine kachelkje, en 't teere geschijn door de lichtgroene lampekop. Ze zat 's avonds ook wel in de huiskamer, maar dikwijls zei ze veel schoolwerk te hebben om hier te kunnen blijven.

Maar 't heerlijkst-intiem was 't er de herfstmiddagen, als buiten vuil-bruine takken heen en weer zwiëpten in vlagend-windrigen regen, grauwe musschen tjilpend fladderden om den kastanjeboom in 't tuintje beneden, met zwart-modderige paden, waarop geel-vieze blâren en 't bleekveldje, waarin vaal-groene gras-prieten verward dooreen lagen. En verder zag ze groote grasvelden, eenzaam en kaal-verworden nu, den spoordijk, waarop kwam aangrommelen een trein, een schrill-gerekt fluiten snerpend door de lucht bij 't naderen van de stad, en aan beide zijden den achterkant van huizen, veranda's en tuintjes, leeg en verwaarloosd, als van verlaten woningen.

Heel weinig menschen, nu en dan een meid, die even buiten met emmers of pan, weer verdween, schuw zich terugtrekkend voor den spattenden regen. Dan zat ze, geheel zonder behoefte aan gepraat van vriendinnetjes of huisgenooten, met vóór zich een mooi boek uit haar bibliotheekje, dat ze las met gansche overgave van haar gedachten. Even keek ze nu en dan op, naar buiten, waar de herfstdag grauwe, naar een blad, dat opgezogen door een rukwind, op-en-neer dwarrelde, dan plotseling wegzeilde met een stoot in de lucht; naar een heel langen goederentrein, waarvan ze de lage wagens telde, naar den goor-smoezeligen rook, die grijzig-wolkend streek langs den dijk; naar een kar, met steenen beladen, en waarvoor een paard, bonkig-moe voortstrompelend en er naast een voerman, kletsend met een zweep en aansporend met herhaald hu-hu-geroep.

Den herfstavond, als ze, vroeg in bed, tegen